

отколе не бѣ се молилъ отъ сърце, . . . „Прости ми, Господи Исусе Христе, — шепнѣше Павелъ. . . Азъ съмъ грѣшенъ, престѣпникъ съмъ! Человѣкоубиецъ станахъ. . . Какво не извършихъ въ скверния животъ. . . Хората не ми простиха; закона ме наказва; и отъ баща прошка не добихъ. . . Ти си надъ хора и законъ — прости ми, Боже мой!“

И когато замълча и се вгледа презъ сълзи въ Разпятиято, стори му се: нѣкой гласъ му нашепваше, че кръста на живота е тежъкъ; че грѣховетъ се изкупватъ съ страдания и че само пѣтя на страданията води къмъ царство небесно.

После пакъ обори глава и продължи съкровена молитва.

Павелъ се молѣше; а едри сълзи парѣха бледни ланити;